

Dosar nr. 2125/118/2010

ROMÂNIA
TRIBUNALUL C
SECȚIA COMERCIALĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI
FISCAL
SENTINȚA CIVILĂ NR.1376/CA
Ședința publică de la 29 Octombrie 2010
Completul compus din:
PREȘEDINTE AJN
Grefier NF

Pe rol pronunțarea asupra cauzei în contencios administrativ având ca obiect – obligația de a face – formulată de reclamanta **RATCC** cu sediul în C în contradictoriu cu pârâta reconvenientă **CJPC** cu sediul în C.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 15.10.2010 și au fost consemnate în încheierea de ședință din aceea dată, încheiere ce face parte integrantă din prezenta acțiune.

Instanța, pentru a oferi părților posibilitatea depunerii la dosar a concluziilor scrise, a amânat pronunțarea la data de 22.10.2010, respectiv 29.10.2010, dată când a pronunțat următoarea hotărâre.

T R I B U N A L U L

Asupra acțiunii în contencios administrativ de față:

1. Limitele cadrului procesual determinate, sub aspectul obiectului și cauzei acțiunii, prin cererile părților litigante:

1.1. La 24.02.2010, a fost înregistrată pe rolul Tribunalului C – Secția comercială, contencios administrativ și fiscal, sub nr. 5240/118/2009, cererea prin care reclamanta R.A.T.C C a chemat în judecată CJPC, solicitând instanței ca, prin hotărârea ce va pronunța să dispună: 1/ obligarea pârâtei la executarea Convenției înregistrată sub nr.4824/6.08.2003 la RATC și sub Nr.9555/6.08.2003 la C.J.P C; 2/ recunoașterea dreptului consfințit prin art.6 din Convenția părților și art.11 din Legea nr.189/2000, cu obligarea pârâtei la decontarea sumei de 1.626.400 lei- cval. transportului urban gratuit efectuat pentru beneficiarii Legii nr.189/2000 în lunile octombrie, noiembrie, decembrie 2009; 3/ daune interese compensatorii în valoare de 43.226 lei.

În motivarea cererii, dedusă judecății în considerarea disp.art.1 alin.1, art.2 alin.2, art.8 și art.28 alin.1 din Legea nr.554/2004, reclamanta arată că:

Pentru aplicarea Legii nr.189/2000 și înlesnirea transportului urban gratuit titularilor de drepturi izvorâte din art.5 din lege, între părți a intervenit o „ Convenție” care s-a derulat „în mod continuu și nestingherit” din anul 2003 și până în luna octombrie 2009.

Ulterior lunii octombrie 2009, C..J.P C a refuzat să-și îndeplinească obligația de decontare a cval. serviciului de transport în comun, motivând nefondat și inconsecvent, când lipsa sumelor alocate de CNPAS B pentru transportul gratuit urban beneficiarilor Legii nr.189/2000, când expirarea termenului de valabilitate al Convenției.

Relativ la prima motivație, nu se cunoaște dacă într-adevăr, la momentul octombrie 2009, CNPAS București a dispus măsura interzicerii alocării acestor sume de la buget, dar în mod evident din economia Legii nr.189/2000, beneficiarii acestei legi au recunoscut dreptul la transport gratuit, iar neîncheierea unei convenții în acest sens, menține obligația stabilită convențional de părți, care este autorizată de lege.

Referitor la „ Convenția părților”, aceasta a fost modificată și completată prin mai multe acte adiționale, ultimul fiind cel înregistrat sub nr.6949/23.09.2009 la RATC C și sub nr.8833/24.09.2009 la C.J.P C, act adițional prin care convenția a fost prelungită până la data de 31.12.2010.

Demersul judiciar apare ca necesar în condițiile în care, procedura prealabilă efectuată în considerarea disp.art.7 din Legea nr.554/2004 a rămas fără rezultat, în ciuda stăruințelor depuse atât în recursul grațios adresat instituției care a refuzat să recunoască dreptul RASTC C, cât și în recursul ierarhic adresat instituției superioare celei responsabile de vătămarea dreptului.

Atitudinea neconciliantă a pârâtei, rezultată din imposibilitatea executării Convenției încheiate între părți, în condițiile în care actul nu a fost denunțat anterior emiterii facturilor din trimestrul IV al anului 2009, lipsa inițiativei pentru modificarea clauzelor, neputința încheierii unei noi convenții cu pârâta, în vederea decontării sumelor, respectarea legii de către RATC C care efectuează transport urban gratuit beneficiarilor Lg.189/2009, justifică intervenția instanței.

Prin nedecontarea de către pârâtă a facturilor nr.9411/30.10.2009-val.541.400 lei; nr.9448/30.11.2009/ val.542.500 lei și nr.9481/31.12.2009 – la a cărei plată se solicită a fi obligată C.J.P.C , au fost înregistrate pierderi financiare semnificative, s-a ajuns la blocaj financiar, astfel că se justifică și solicitarea de acordare a daunelor interese.

În dovedirea pretențiilor deduse judecății, s-a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, fiind anexate cererii: Convenția din 2003 (f.12-16) și actele adiționale la aceasta (f.18-20); facturile fiscale menționate (f.21-23),

corespondența dintre părți și memoriile adresate de reclamantă diferiților factori de decizie (f.28-44), procesul verbal întocmit cu ocazia concilierii prealabile (f.45-47), plângerea penală nr.419/25.01.2010, decizii referitoare la obligații de plată accesorii emise de AFP C și situații financiar contabile.

1.2. Pârâta CJPC a formulat întâmpinare (f.102-106), solicitând respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Reconvențional, pârâta a solicitat ca în contradictoriu cu reclamanta instanța să constate nulitatea absolută a Actului adițional la Convenția nr.9555/6.08.2003.

Pârâta reconvenientă își justifică poziția procesuală, arătând că:

În aplicarea art.6 alin.2 lit.”b” din D-Ig.118/1990 și a art.5 lit.”b” din Lg.189/2000, părțile au încheiat Convenția 6.08.2003, pentru perioada 1.09.2003-31.12.2003, acordul lor fiind prelungit prin acte adiționale, până la 31.12.2006.

În cursul lunii septembrie a anului 2009, RATC C a întocmit documentul intitulat „Act adițional” la Convenția din 6.08.2003, înaintat Casei Județene de Pensii C sub nr.6949/23.09.2009, prin care urmau să se prelungească efectele convenției, până la 31.12.2010.

Efectele convenției au încetat de drept la sfârșitul anului 2006, astfel că nu mai putea fi acceptat un act adițional, în condițiile inexistenței unei convenții valabile la 24.09.2009.

Pe de altă parte, pentru ca un act să-și producă efectele este necesar ca acordul părților să fie valabil exprimat, condiție care în cauză nu a fost îndeplinită. Documentul intitulat Act adițional la Convenția nr.9555/6.08.2003, semnat în septembrie 2009, „ nu poate angaja răspunderea instituției pentru obligațiile decurgând din convenția ale cărui efecte s-au vrut a fi prelungite de către RATC C, întrucât d-l.Birt Constantin care a semnat acest act nu avea dreptul de a reprezenta instituția”.

După cum reiese din fișa postului, Ordinul de numire nr.1195/25.05.2009 și adresa nr.2694/5.08.2009 emisă de CNPAS, d-l.BC, deși avea funcția de director coordonator adjunct al Direcției Stabiliri și Plăți Prestații, a semnat actul adițional în calitate de Director Executiv (denumirea corectă a funcției era aceea de director coordonator).

Se impune constatarea nulității absolute a Actului adițional a cărui nelegalitate a fost constatată și de DCCF din cadrul CNPAS, prin Nota de constatare din 2.02.2010, înregistrată la C.j.P.C, sub nr.4142/2.02.2010.

În raport de cererea reconvențională trebuie analizată și apărarea din întâmpinare, cele trei facturi fiscale emise de reclamantă, nu au la bază o convenție valabilă.

În plus, prin Convenția din 6.08.2003, s-a stabilit expres în art.5 că „Societatea (RATC) întocmește tabelul nominal (Anexa nr. 1) cu beneficiarii Legii care au primit abonamente de călătorie lunare și centralizatorul de decont (Anexa nr.2) al lunii respective”, prevederi care au fost nesocotite de reclamantă.

Abaterea reclamantei de la prevederile convenției, prin completarea parțială a Anexei nr.1 (fără semnăturile beneficiarilor și fără seriile abonamentelor lunare) a fost cauza nedecontării facturilor fiscale care nu au fost însoțite de documente justificative și au pus C.J.P C în imposibilitatea verificării realității prestațiilor facturate lunar.

C.J.P C nu contestă dreptul beneficiarilor celor două legi speciale la transport urban gratuit, ci realitatea prestațiilor facturate lunar, relevante în acest sens fiind și concluziile controlului efectuat de Direcția de Control și Combatere a Fraudelor, expuse în Nota de constatare din 2.02.2010, respectiv nu doar lipsa unei convenții valabile, ci și faptul că s-a facturat eronat și s-a plătit eval. transportului pentru beneficiari ai Lg.189, care locuiesc în străinătate sau în alte localități ale județului C, care sunt decedați sau sistați.

Imposibilitatea de rezolvare pe cale amiabilă a problemei decontării celor trei facturi s-a datorat lipsei de colaborare a reclamantei care „a refuzat separarea prestației efective care trebuia facturată de dreptul beneficiarilor Legii nr.189/2000, cum eronat s-a facturat”.

Referitor la cererea privind acordarea daunelor interese compensatorii, caracterul nefondat al acesteia este generat, prin raportare la Convenția care a fost în vigoare până în 2007, de faptul că nu s-a prevăzut o clauză penală, că decontarea urma să se facă în momentul primirii fondurilor necesare. Pe de altă parte, obligația de neexecutare reclamată de RATC are ca obiect o sumă de bani, care nu poate avea drept consecință obligarea debitorului la plata de despăgubiri compensatorii, iar dacă o asemenea solicitare ar fi permisă, trebuie observate principiile instituite prin art.1085, 1086 c.civ, în raport de care reclamanta este ținută să facă dovada prejudiciului direct, care se găsește în legătură cauzală cu faptul care a generat neexecutarea obligației.

Au fost anexate, în copie, înscrisurile de care pârâta-reconvenientă înțelege să se folosească în probațiune: convenția din 6-08.2003, actul adițional înregistrat la C.J.P C sub nr. 8833/24.09.2009 (f86), Nota de constatare înregistrată sub nr.4142/2.02.2010 (f.90-95), fișa postului semnatarului actului adițional (f.96-98) și adresa nr.2694/5.08.2009 emisă de CNPAS (f.99), Ordinele de numire, respectiv de eliberare din funcția de director coordonator adjunct a d-l.BC (f.100-101), corespondența purtată cu

CNPAS (f.126-128), situațiile abonamentelor eliberate de RATC, conform Lg.189/2000, pentru lunile octombrie, noiembrie, decembrie 2009 (f.129-143) și certificate de deces pentru 4 persoane care sunt menționate în situațiile eronat întocmite (f.144-147).

1.3 Reclamanta-pârâtă RATC C, prin „*Precizări scrise*” (f.150-153) a răspuns apărărilor formulate prin întâmpinare și pretențiilor reconvenționale.

Se arată că, RATC C, contrar susținerilor pârâtei, nu a facturat drepturile beneficiarilor Legii nr.189/2000, din oficiu, ci contravaloarea transportului gratuit efectuat titularilor de drepturi, care au solicitat în scris regiei, gratuitatea transportului și au depus documente.

La semnarea „Actul adițional” a cărui constatare a nulității se solicită reconvențional, nu s-a invocat de către C.J.P. C expirarea convenției, care de fapt s-a derulat în toată perioada 1.01.2007.1.10.2009, chiar dacă nu a existat instrumentul probator.

Susținerea potrivit cu care directorul coordonator adjunct, dl.BC nu a avut capacitatea să încheie actul și să angajeze instituția nu este acceptată, din Nota de constatare nr.4142/2.02.2010, se observă un paralelism și suprapuneri de competențe.

În referire la solicitarea de acordare a daunelor compensatorii, aceasta sunt pretinse în baza art.18 din legea nr.554/2004, reclamanta rezervându-și dreptul de a majora câtimea, „cu dovedirea prejudiciului”.

1.4. La termenul de judecată din 10.09.2010, prin „*Precizări de acțiune*” (f.225-226), reclamanta a majorat câtimea obiectului cererii privind daunele interese, de la 43.226 lei - sumă menționată în cererea introductivă la 156.232 lei, arătând că diferența „constituie sume stabilite de către AF C prin Decizii referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor fiscale, pentru plata cu întârziere a impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale și altor venituri ale bugetului general consolidat, după promovarea acțiunii”.

Au fost anexate deciziile referitoare la obligațiile de plată accesorii și titlurile executorii emise de organul fiscal.

2. Mijloacele de dovadă administrate în cauză:

În temeiul disp.art.167 c.pr.civ., instanța a încuviințat probațiunea prin înscrisuri, solicitată de ambele părți.

A fost, de asemenea, încuviințată proba cu interogatoriu, administrată potrivit art. 222 c.pr.civ., prin comunicarea întrebărilor la care s-a răspuns în scris (f.221-224).

3. Tribunalul,

analizând mijloacele de dovadă administrate în cauză, prin prisma pretențiile deduse judecății, reține următoarele:

La 6.08.2003, între RATC C și CJPC, s-a încheiat „ Convenția” al cărui obiect l-a constituit, după cum se dispune prin art.1 „ asigurarea transportului urban gratuit aparținând unităților cu capital de stat (...) pentru persoanele aflate într-una din situațiile prevăzute la art.1 și 4 din D-lg.118/1990 R, cu modificările și completările ulterioare și pentru persoanele aflate într-una din situațiile prevăzute la art.1 și 3 din Legea nr.189/2000, cu modificările și completările ulterioare”.

Convenția a fost încheiată la inițiativa CJPC – fapt necontestat, în considerarea Convenției cadru transmisă instituției prin adresa nr.1345/9.06.2003 CNP și (CNPAS).

Părțile au convenit ca prestatorul - RATC C să întocmească tabelul nominal (Anexa nr.1) cu beneficiarii legii, care au primit abonamente de călătorie și centralizatorul de decont (Anexa nr.2) al lunii respective, documente care să fie transmise beneficiarului – CJPC, până la 20 ale lunii următoare, plata urmând să fie efectuată în termen de 2 luni de la data depunerii decontului. Pentru situația în care CJP C nu a primit deschiderea de credite de la CNPAS, decontarea se va face în momentul primirii fondurile.

Prin art.13 al Convenției a fost determinată durata acesteia, respectiv perioada 1.09.2003-31.12.2003, interval de timp în care părțile și-au executat obligațiile asumate convențional.

Prin acte adiționale ulterioare (f. 17-19) menținându-se neschimbate prevederile Convenției din 6.08.2006, a fost prelungită durata acesteia, până în 1.01.2007.

În intervalul de timp cuprins între 1.01.2007 și 24.09.2009, părțile au continuat executarea contractului, fără a mai materializa prin acte adiționale prelungirea efectelor convenției.

La 24.09.2009 a fost înregistrat la CJP, sub nr.8833, înscrisul „Act adițional” (f.6) însușit de părți prin semnătură și ștampilă. Pentru CJPC, actul a fost semnat de directorul executiv, dl. Birt Constantin.

Prin *art.35 din D.31/1954* se dispune:

(1) „ Persoana juridică își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale.

(2) Actele juridice făcute de organele persoanei juridice, în limitele puterilor ce le-au fost conferite, sunt actele persoanei juridice înseși.

(3) Faptele ilicite săvârșite de organele sale obligă însăși persoana juridică, dacă au fost îndeplinite cu prilejul exercitării funcției lor”.

Se consacră astfel teoria reprezentării legale a persoanei juridice, care în cauză își regăsește incidența.

Pretențiile reconvenționale ale pârâtei, de constatare a nulității actului adițional, căci „voința de a contracta a fost exprimată de o persoană lipsită de calitate”, vor fi cenzurată de instanță.

Actul adițional a fost semnat pentru C.J.P C de directorul executiv Birt Constantin, înscrisul fiind înregistrat la sediul instituției care nu a sesizat lipsa condiției de reprezentant legal a semnatarului actului.

Aspectele relevate în cuprinsul cererii reconvenționale, privitoare la fișa postului, la Ordinul de numire nr.1195/25.05.2009 și adresa nr.2694/5.08.2009 emisă de CNPAS nu sunt de natură să conducă la concluzia că actul ar trebui lipsit de eficiență, fiind încheiat ce nu avea mandatul de a reprezenta instituția.

A accepta punctul de vedere al pârâtei reconveniente ar însemna să negăm existența aparenței în drept, în raport cu care actele încheiate în condiții de eroare comună sunt perfect valabile.

Aparența se fundamentează pe ideea de culpă, care nu poate fi o cauză de sancționare a cocontractantului care a acționat cu bună credință, având convingerea că negocierea s-a purtat cu persoana abilitată să reprezinte instituția.

În cauză, deși se invocă că semnatarul actului adițional avea, potrivit Ordinului de numire nr.1195/25.05.2009, doar funcția de director coordonator adjunct al Direcției Stabiliri și Plăți Prestații, se observă că însăși persoanele desemnate din cadrul care au întocmit „Nota de Constatare” din 2.02.2010 (f.117), de care se prevalează pârâta, au reținut că în perioada verificată CJPC a fost reprezentată de mai multe persoane, menționând pentru perioada 29.10.2008-30.11.2009 : „BC - Director Executiv interimar”. Este adevărat că, tot prin aceeași „Notă de Constatare” se menționează că în perioada 25.05.2009-26.10.2009, dl. Birt Constantin a avut și condiția de „Director coordonator adjunct – Direcția Stabiliri și Plăți Prestații”.

Prin răspunsul la interogatoriu (f.223), la întrebarea de la punctul 5, pârâta precizează că perioada indicată de reclamantă pentru calitatea de Director Executiv interimar a d-l. Birt Constantin este greșită, că a deținut funcția în perioada 29.10.2008-30.11.2008. Posibila eroare materială strecurată în cuprinsul „Notei de constatare”, la care reclamanta s-a raportat în formularea întrebării, nu justifică refuzul pârâtei de a răspunde întrebării (dacă acesta a mai semnat și alte documente), pe care o consideră irelevantă.

În egală măsură, se observă că deși instanța a încuviințat interogatoriul, pentru întrebările formulate de părți, pârâta se eschivează a da răspuns la întrebările nr.16,17 și 19, cenzurând indirect probațiunea prin aprecierea că „întrebarea excede tezei probatorii”.

Se verifică apărarea reclamantei pârâte potrivit cu care „se observă un paralelism și suprapuneri de competențe”, despre care nu a avut cunoștință la momentul semnării „Actului adițional”, iar buna credință de care s-a prevalat nu a fost răsturnată prin probațiune de reconvenienta care a invocat cauza de nulitate prin prisma manifestării voinței de a contracta exprimată de o persoană care nu avea abilitatea să reprezinte instituția.

Nu se poate susține cu temei nici faptul că a fost încheiat un „Act adițional” la o convenție care nu exista.

Este adevărat că, în înscrisul care a materializat „Convenția” părților s-a menționat durata acestuia, că au fost semnate acte adiționale în care s-a consemnat prelungirea efectelor convenției până la 1.01.2007, iar ulterior un atare document nu a mai fost redactat și semnat de părți.

Aceasta nu înseamnă însă că la data semnării „Actului adițional” din septembrie 2009, nu exista convenția, ca izvor de drepturi și obligații.

Pârâta reconvenientă nu a contestat faptul că în intervalul de timp pentru care nu a existat acoperire sub aspectul întocmirii unui înscris, convenția nu s-ar fi derulat în respectul clauzelor contractuale inițial stabilite.

Sanțiunea nerespectării formei cerută ad probationem nu constă în nevalabilitatea actului – negotium iuris.

Fără a ignora trăsăturile caracteristice distinctive ale executării contractelor administrative, în care principiul libertății contractuale și al egalității părților este diminuat prin subordonare față de interesul general, reținem că sub aspectul incidenței principiului bunei credințe și al responsabilității contractuale nu există în materie deosebiri față de contractele civile/comerciale.

Prin prisma celor expuse, instanța apreciază ca nefondată pretenția formulată reconvențional, de constatare a nulității absolute a „Actului adițional” înregistrat la CJPC, sub nr.8833/24.09.20009.

Reținând existența contractului ce are ca obiect prestarea unui serviciu public, respectiv asigurarea transportului urban gratuit cu mijloacele de transport în comun ce aparțin RATC C, pentru persoanele beneficiare ale D-lg.118/1990 R și respectiv ale Lg.189/2000, ca premisă a declanșării conflictului judiciar, va fi soluționat litigiul al cărui obiect se circumscrie disp.art.8 alin.(2) din Legea nr.554/2004.

Problema controversată este aceea a existenței, a interpretării și executării contractului.

Respingând pretenția formulată reconvențional, instanța reține că raportul juridic de drept material devenit litigios și dedus judecății are izvor contractual.

Reclamanta RATC C a facturat cval. transportului efectuat în beneficiul persoanelor pentru care au fost eliberate abonamente de călătorie, iar plata acestora s-a realizat de către C.J.P C, în termenii conveniți contractual, până în septembrie 2009, inclusiv.

CJPC a sistat plata facturilor nr.9411/30.10.2009, nr.9449/30.11.2009 și nr.0094/31.12.2009 (f.21-23) – acceptate la plată, împrejurare față de care RATC C a comunicat pârâtei că își rezervat dreptul de a sista transportul gratuit pt. beneficiarii Lg.189/2000, începând cu data de 1.01.2010.

La 21.01.2010, a avut loc „ concilierea” ce a suplinat procedura prealabilă consacrată de art.7 alin.(6) din legea nr.554/2004. După cum rezultă din cuprinsul procesului verbal (f.45-46) „părțile prezente nu au putut ajunge la un punct de vedere comun”.

Demersul judiciar al reclamantei apare astfel justificat, iar pretențiile acesteia urmează a fi admise, în parte, în considerarea celor ce urmează:

Este în afara oricărei îndoieli că reclamanta a efectuat prestația la care s-a obligat, iar CJPC avea obligația asumată convențional să efectueze plata facturilor ce nu au fost refuzate la plată.

Pârâta a susținut că facturile nu au fost acceptate la plată, „ neavând toate semnăturile legale din cadrul instituției”, reiterând prin întâmpinare punctul de vedere exprimat cu ocazia concilierii directe, fără însă a invoca un refuz explicit la plată.

O atare atitudine este contrazisă de chiar poziția exprimată de reprezentanta legală a Casei județene de Pensii care, cu ocazia concilierii a menționat că „ plata celor trei facturi se va putea efectua la prezentarea situației beneficiarilor de transport urban, pe toate mijloacele de transport RATC din luna octombrie, noiembrie, decembrie 2009”.

Nu lipsită de relevanță este adresa nr.337/12.01.2010 (f.38), în cuprinsul căreia directorul coordonator al CLP C, menționează că „ restanțele semnalate pentru perioada octombrie-decembrie 2009, s-au datorat constrângerilor bugetare existente la nivel național, prioritare fiind plata pensiilor și indemnizațiilor beneficiarilor”, că de îndată ce sumele vor fi virate Casei Teritoriale C „ datoria față de RATC” va fi achitată.

Se observă că facturile aferente lunilor octombrie, noiembrie 2009 au fost semnate pentru C.J.P: C de d-na. Ghiulnazim Babaiani, care – potrivit consemnărilor din „ Procesul verbal de inspecție” din 31.05.2010 era persoana care răspundea de certificarea, realitatea și exactitatea datelor și legalitatea operațiunilor consemnate în actele de plăți și încasări supuse controlului financiar-preventiv.

Tot în cuprinsul „Procesului verbal de inspecție” (f.177), se reține că „Prin adresa nr.1681/12.01.2010 transmisă de CJPC către CNPAS, la

aprobarea necesarului suplimentar de credite pe luna ianuarie 2010, se adaugă și necesarul pentru facturile RATC, solicitat prin adresa nr.1359/11.01.2010”.

Analiza coroborată a înscrisurilor la care am făcut referire nu poate conduce la concluzia că facturile nu au fost acceptate la plată, astfel cum afirmă pârâta reconvenientă.

„Datoria”, în valoare însumată de 1.626.400 lei reprezintă cval. facturilor menționate, iar pretenția reclamantei de obligare a pârâtei la executarea plății este întemeiată.

În materie contractuală, cel care-și manifestă voința prin consimțământ este ținut răspunzător de manifestarea concretă a voinței sale.

Apărările pârâtei, menite a justifica refuzul la plată, se circumscriu interpretării literale a termenilor convenției din august 2003.

Astfel cum a statuat constant literatura de specialitate „a interpreta clauzele unei convenții, în mod exclusiv, ar fi contrar art.977 c.civ.; judecătorul, interpretând convenția, trebuie să-i dea un înțeles adecvat, potrivit bunei credințe care reiese din voința comună combinată cu elementele exterioare strâns legate și, eventual, completând cu elementele echității”.

În cauză, pârâta nu contestă dreptul beneficiarilor legilor speciale la transport urban gratuit, nu contestă efectuarea serviciului de transport aferent lunilor octombrie-decembrie 2009 de către RATC, dar contestă „realitatea prestației facturate lunar”, sub motiv că nu au fost întocmite corespunzător de prestator documentele menționate la art.5 din „Convenție”, respectiv Anexa 1 și 2, părți integrante la contract.

Apărarea pârâtei este infirmată de înscrisurile depuse la dosarul cauzei _ „Situația abonamentelor eliberate de RATC conform Legii 189/2000 - (f.129-143), în cuprinsul cărora sunt identificate persoanele beneficiare, prin act de identitate, CNP, hotărâre în baza căreia le-au fost recunoscute drepturile, respectiv numărul abonamentului.

Deopotrivă, se verifică susținerile pârâtei potrivit cu care în tabelele înaintate au fost identificate la nr.crt. 970, 1200,1380, 3682, persoane care erau decedate, sens în care s-a făcut dovada prin depunerea certificatelor de deces (f..144-147).

Această împrejurare nu vine însă să justifice refuzul la plată al facturilor câtă vreme în succesiunea clauzelor convenției invocate de pârâtă, după prevederea art.5 se consacră explicit, prin art.8 că „CTP-urile verifică și refuză plata sumelor” pentru cazurile menționate la lit.a)-d).

Deci, pârâta era obligată să procedeze la verificarea exactității datelor furnizate de prestator și îndreptățită să refuze plata sumelor aferente exclusiv

situațiilor menționate în art.8, constatate în urma verificărilor, iar nu a întregii sume facturate.

Susținerea potrivit cu care „Situațiile” înaintate aferente lunilor octombrie-decembrie 2009, nu pot fi valorificate întrucât nu sunt conforme cu „ Anexa 1” (f.15), în sensul că nu menționează abonamentul lunar și semnătura nu poate exonera pârâta de obligația de plată.

Se verifică afirmația reclamantei, potrivit cu care, anexele nr.1 și 2, anexate cererii introductive de instanță de reclamantă (f.15,16), dar nedepuse de pârâta-reconvenientă, nu au fost însușite prin semnătură și ștampilă de părțile semnatare ale „Convenției”.

Nu s-a contestat de către pârâta faptul că, de la momentul semnării convenției din august 2003 și până în septembrie 2009, Anexa 1 nu a fost folosită ca document justificativ pentru plata lunară a prestațiilor, aspect surprins și în Nota de constatare (f.118), în care se reține, deopotrivă că „C.J.P a urmărit lunar listele de beneficiar transmise de prestator, refuzând la plată persoanele decedate sau cele al căror CNP era incomplet sau nu era identificabil.

Până la momentul concilierii, din 21.01.2010, când s-a invocat neconformitatea „Situațiilor” aferente lunilor octombrie-decembrie 2009 cu Anexa 1, pârâta nu a emis nici o adresă prin care să solicite reclamantei o altă modalitate de întocmire, decât cea utilizată în decursul anilor 2003-2009.

„Nota de constatare” din 2.02.2010 și corespondența pe care pârâta a purtat-o cu forul tutelar – CNPAS nu pot justifica refuzul la plată al facturilor emise pentru prestațiile efectuate în lunile octombrie-decembrie 2009.

În considerarea celor expuse, va fi obligată pârâta la plata către reclamantă a sumei de 1.626.400 lei, cval. facturilor nr.0009411/30.10.2009, nr.0009448/30.11.2009 și nr.00094/31.12.2009.

Va fi respinsă cererea privind obligarea pârâtei la plata daunelor interese compensatorii, ca neîntemeiată.

Este adevărat că în temeiul art.18 din Legea nr.554/2004, pot fi acordate, la cerere despăgubiri pentru daunele materiale și morale încercate din neexecutarea unui contract administrativ, însă aceasta sub rezerva dovedirii pretențiilor.

Prin definiție, daunele interese compensatorii reprezentând echivalentul prejudiciului suferit de creditor pentru neexecutarea obligației au menirea de a înlocui executarea în natură, neputând fi cumulate cu aceasta.

Este judicioasă susținerea pârâtei, potrivit cu care obligațiile care au ca obiect o sumă de bani se pot executa întotdeauna în natură, iar neexecutarea unei atare obligații poate avea drept consecință doar obligarea la despăgubiri moratorii, în limitele dobânzii legale.

Cu excepția situațiilor în care întinderea prejudiciului este fixată de lege, sarcina probei prejudiciului – atât sub aspectul existenței și întinderii, cât și al întrunirii cumulative a condițiilor prescrise de lege pentru acordarea daunelor interese, incumbă creditorului.

Invocarea unui prejudiciu, cuantificat la suma de 156.232 lei, nu este suficientă pentru acordarea despăgubirilor, după cum nici prezentare deciziilor referitoare la obligațiile de plată accesorii aferente obligațiilor de plată fiscale nu este de natură a susține probator angajarea răspunderii prin daune interese compensatorii.

Chiar dacă am accepta punctul de vedere al reclamantei, potrivit cu care se poate cumula executarea unei obligații de a da o sumă de bani cu daunele interese compensatorii, pretenția sa nu poate fi primită de vreme ce răspunderea pentru daune este aplicabilă în conformitate cu dispozițiile art.1086 c.civ. numai dacă prejudiciul suferit de creditor este consecința directă și imediată a culpei debitorului.

Prin urmare, era ținută reclamanta să facă dovada legăturii de cauzalitate între prejudiciul pretins suferit și fapta culpabilă a pârâtei, dovadă care în cauză nu a fost făcută.

Salvgardarea efectelor contractului , inclusiv pentru perioada în care nu a existat un înscris unic, dar părțile au executat – cu bună credință, obligațiile izvorâte din „Convenția” din august 2003 nu poate să justifice și obligarea pârâtei la executare, după ce CJPC a comunicat regiei că pentru a fi posibile decontările transportului gratuit pentru beneficiarii legilor speciale se impune încheierea unei noi convenții, în termenii precizați prin adresa nr.409/153/26.01.2010 a CNPAS.

Este adevărat că prin art.18 lit.”c” din Legea nr.554/2004, invocat de reclamantă în susținerea pretenției inserate la pct.1 din petitul cererii introductive, se consacră posibilitatea pentru situația în care obiectul acțiunii n contencios administrativ îl formează un contract administrativ, de a „impune uneia din părți îndeplinirea unei anumite obligații”.

Posibilele soluții ce pot fi pronunțate cu privire la acțiune, prezentate sintetic de art.18 din Legea nr.554/2004 trebuie identificate prin coroborarea art.18 cu art.8 din lege.

Interpretarea sistematică a Legii contenciosului administrativ impune concluzia că sensul soluțiilor prevăzute de alin.(4) al art.18 este determinat de situația de fapt, în raport de fazele încheierii contractului (faza

premergătoare, încheierea propriu-zisă sau faze ulterioare încheierii contractului care vizează modificarea, interpretarea, executarea contractului, respectiv faza încetării contractului).

În raport de contextul circumstanțial al raporturilor dintre părțile litigante, de situația de fapt astfel cum a fost reținută din analiza materialului probator, instanța consideră că ar fi excesiv să facă aplicarea disp.art.18 alin.(4) lit.”c”, câtă vreme între părțile litigante s-a declanșat și se desfășoară dialogul, se negociază clauzele unei noi convenții.

Pentru situația prin care reclamanta se consideră îndrituită la încheierea contractului, invocând interesul public, respectiv refuzul nejustificat al pârâtei de a proceda la încheierea unei noi convenții, aceasta se poate prevala de disp.art.18 alin.(4) lit”b” sau „d” din Legea nr.554/2004, care consacră posibilitatea instanței de a obliga autoritatea să încheie contractul sau să suplinească consimțământul uneia din părți, când interesul public o cere.

Față de cele ce preced, acțiunea în contencios administrativ dedusă judecății de reclamanta RATC C va fi admisă în parte, în sensul celor mai sus expuse, iar cererea formulată reconvențional de pârâta CJPC va fi respinsă ca nefondată.

Culpa procesuală a pârâtei va fi sancționată, în temeiul art.274 c.pr.civ., prin obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată, al căror quantum va fi de 12.646,12 lei, aferent pretențiilor admise.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE**

Admite în parte acțiunea reclamanta **RATCC** cu sediul în C, str. Industrială nr.8, județ C, în contradictoriu cu pârâta reconvenientă **CJPC** cu sediul în C, str. Decebal nr.13C, județ C.

Obligă pârâta la plata către reclamantă a sumei de 1.626.400 lei – c/valoarea facturilor nr.0009411/30.10.2009; nr.0009448/30.11.2009; nr.00094/31.12.2009.

Respinge celelalte pretenții ca nefondate.

Respinge cererea reconvențională, ca nefondată.

Obligă pârâta la plata către reclamantă a sumei de 12.646,12 lei –
cheltuieli judiciare.

Cu recurs în 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică azi, 29.10.2010.

PREȘEDINTE,
AJN

GREFIER,
NF